

波兰民族的良心

STRESZCZENIE

Stefan Żeromski jest jednym z najbardziej znanych polskich pisarzy końca XIX i początku XX wieku. W 1925 r. z inicjatywy tygodnika "Wiadomości Literackie" przeprowadzono plebiscyt, którego celem było wyłonienie pisarza, jaki powinien zostać włączony do grona członków Akademii Literatury Polskiej. Żeromski znalazł się na pierwszym miejscu w tym plebiscycie. Wygrał, jednym głosem, z Władysławem Reymontem, któremu w 1924 r. przyznano Nagrodę Nobla w dziedzinie literatury.

Pod koniec 1999 roku, gdy XX wiek zbliżał się już do końca, tygodnik "Polityka" przeprowadził badania opinii publicznej celem wyłonienia najlepszego i najbardziej popularnego pisarza polskiego. W tych badaniach Żeromski uplasował się na drugim miejscu za Henrykiem Sienkiewiczem.

Kolejne badania i sondaże opinii publicznej na ten temat przeprowadzono w Polsce w 2000 r. Tym razem Żeromski wygrał ten sondaż opinii w kategorii najlepszy pisarz i zyskał tytuł najbardziej popularnego pisarza polskiego.

Na przestrzeni ostatnich 100 lat twórczość Żeromskiego pozostawała zawsze w centrum zainteresowania ludzi ze wszystkich sfer społecznych w Polsce, a ze względu na niepowtarzalny kli-

mat i urok swych dzieł jest on zaliczany do grona nieprzemijających klasyków polskiej literatury.

Zasadniczym celem tej pracy jest przedstawienie, po raz pierwszy szerokiemu kręgowi czytelników i ekspertów literatury w Chinach, wyczerpującej i w pełni usystematyzowanej drogi artystycznej Żeromskiego. Niniejsza dysertacja jest także swoistym uzupełnieniem dotychczasowych prac badawczych w zakresie literatury obcej, które ukazały się w chińskich wydaniach. Wynikiem ona zapewne także informacyjnym w tym obszarze badań naukowych.

Niewątpliwie cała twórczość Żeromskiego jest doskonałym przykładem nowoczesnej szkoły literackiej. Jego koncepcje twórcze i prezentowana ideologia były pod dużym wpływem polskiego romantyzmu, pozytywistycznego neokantyzmu, ale także pozostawały w sferze oddziaływań pesymizmu Artura Schopenhauera i teorii "nadczłowieka" Fryderyka Nietzschego. Na twórczość pisarską ogromny wpływ miały również francuski syndykalizm Georgesa Sorela. Wszystkie te prądy myślowe i kierunki literackie wyraźnie odzwierciedliły się w poszczególnych dziełach twórcy.

Żeromski był pierwszym pisarzem w historii literatury polskiej, w którego utworach znalazły się treści bliskie ideom późniejszego ruchu narodowowyzwoleńczego. W jego utworach ważne i szczególne miejsce zajmuje problematyka społeczna, przedstawiana bardzo wnikliwie i wyraziście. Jednocześnie zde-

cydowanie i bezkom-promisowo pi ętnowa on wszelkie przejawy feudalizmu oraz arystokratycznego i burżuazyjnego stylu życia. Z wielkim zaangażowaniem i g ębk ę sympati ę odnosi si ę do spraw klasy robotniczej i biedoty. Troszczy si ę nie tylko o dzie ń dzisiejszy ale tak ę przysz ęe losy przedstawicieli tych klas spo ęecznych. Kr ętko m ęwi ęc, od samego pocz ętku jego drogi literackiej problemy narodowe i sprawy spo ęeczne zajmowa ę y szczególne i bardzo wa ęne miejsce. W ka ędym dziele Źeromskiego te dwie fundamentalne kwestie znalaz ę y wyra ęne odbicie. Prezentowana przez pisarza koncepcja filozoficzna i spo ęeczna by ę a znac ęc ę cech ę jego tw ęrczo ęci, któr ę istotnie wyr ę ęnia si ę na tle innych pisarzy epoki M ęodej Polski.

U schy ę ku okresu neoromantyzmu, po ęród rozmaitych pr ęd ęw literackich i w szerokim kr ęgu pisarzy okresu M ęodej Polski—szczer a, p ęmienna i p ęna pasji tw ęrczo ę Źeromskiego zyska ę a akceptacj ę i wysok ę ocen ę. By ę on odbierany jako duchowy przyw ędca ca ęej generacji ęrodowiska literackiego i traktowany jako sukcesor wznios ę ych idei wielkiego patriotycznego poety Adama Mickiewicza.

Jego wspania ęe dzie ęa literackie zawieraj ę du ęy ę adunek polskiego ducha nacechowanego p ęmienn ę mi ęo ęci ę do ojczystego kraju i idei jego niepodleg ę o ęci. Popieraj ę sprawiedliwo ę spo ęeczn ę, bunt przeciwko wszelkim przejawom wyzysku i klasowego ucisku spo ęecze ęstwa; krzewi ę postawy wytrwa ę o ęci i nieugi ę to ęci w realizacji wizji spo ęecznej równo ęci.

Tre ęci zawarte w dzie ęach Źeromskiego s ę traktowane jako duchowe przes ęanie i cenny maj ętek narodowy, a jego tw ęrczo ę

jest postrzegana jako odzwierciedlenie "sumienia" całego polskiego społeczeństwa tamtej epoki.

Stefan Żeromski był utalentowanym pisarzem i erudytą. Zajmował się wszelkimi formami literackimi, takimi jak: powieść, nowela, dramat, esej, w tym esej polityczny.

Niniejsza praca ogranicza się w zakresie badań literackich, do omówienia dziesięciu długich opowiadań oraz kilku krótkich najbardziej reprezentatywnych dla twórczości pisarza. Jest wstępem do analizy literackich koncepcji Żeromskiego i sposobów ich artystycznego wyrażania.

Mieszcząc się w tradycyjnych kanonach krytyki literackiej—opierając się na zasadach marksistowskiego historyzmu materialistycznego—rozprawa, jest próbą zbadania i analizy wpływu doświadczeń życiowych, historycznych i pochodzenia społecznego pisarza na podjęte przezeń tematyki literackie, sposób opisu rzeczywistości i przyjęte estetyki. Usiłuje ona przedstawić estetyczny kodeks twórcy oraz jego język, widziany z perspektywy teoretycznoliterackiej. Porusza także zagadnienia z zakresu fenomenologii, takie jak teoria "powrotu zjawisk". Analizuje szczegółowo pisany tekst, dobór kolorów, dźwięków, kształtów, światła i cienia oraz techniki wyrazu artystycznego, by określić proces estetycznej waloryzacji oraz ujawnić polifonię i harmonię—w organicznej strukturze prac Żeromskiego—jako dodatek do tradycyjnego komentarza literackiego, mającego charakter impresyjny i intuicyjny.

Praca składa się z ok. 250 000 chińskich znaków, a jej strukturę tworzy wstęp — wprowadzenie, tekst zasadniczy, wnios-

ki oraz przypisy objaśniające.

Tekst zasadniczy pracy jest zawarty w czterech częściach tematycznych. Pierwsza część, składająca się z 6 rozdziałów, opisuje życie pisarza w różnych okresach czasu i etapy jego twórczości. W przybliżaniu biografii pisarza czytelnikowi skoncentrowano się na elementach ściśle związanych z twórczością artystyczną. Wiele miejsca poświęcono epoce i tłu historycznemu, które miały wpływ na główne dzieła twórcy.

Druga część, złożona również z 6 rozdziałów, jest poświęcona pracom Żeromskiego na temat wyzwolenia narodowego. Przedstawia jego żarliwy patriotyzm, zaangażowaną postawę wobec walki o odzyskanie niepodległości, jego nadzieje i rozczarowania.

Trzecia część, składająca się z 5 rozdziałów, przedstawia poglądy Żeromskiego na temat kwestii społecznych. Opisuje w powijaniu z częścią drugą, skomplikowaną i pełną sprzeczności historii Polski oraz życie społeczne oddane w jego utworach. Obie te części pokazują sprzeczności w myśleniu pisarza, jego pesymizmem, wpływ zachodnich i polskich kierunków filozoficznych na jego poglądy, które odzwierciedlone zostały w losach postaci literackich. Bohaterowie Żeromskiego są to pełni poświęcenia idealisci, targani wewnętrznymi konfliktami, dążący do realizacji swych marzeń, rozczarowani niemożnością ich spełnienia. Obie części dokonują nowej oceny twórczości pisarza z pozycji materializmu dialektycznego.

W czwartej części, zawierającej 5 rozdziałów, analizuje sposoby przedstawiania postaci w utworach Żeromskiego, a zw

aszcza kontynuacj ǒ w tym zakresie tradycji literackich oraz wprowadzanie innowacji w wyrazie artystycznym. Utwory Źeromskiego sǎ zbliŹone pod tym wzgl ǒ dem do dzieŹ Fiodora Dostojewskiego, gdy Ź obaj pisarze kreujǎ bohaterów literackich w sposób przypominajǎcy postacie stworzone przez Rembrandta, który przedstawia Ź sylwetki, stosujǎc kontrast kolorów, różnorodne odcienie, pi ǒ kne rozchwiane linie i nadajǎc ekspresj ǒ poprzez uogólnienie. W tej cz ǒ ści pokazano, jak pisarz skupia Ź si ǒ na dogŹ bnym portretowaniu dusz i ideologii swych postaci, prezentujǎc Źeromskiego jako "pisarza ideologicznego" i zarazem "pisarza lirycznego". Pokazuje sposób tworzenia si ǒ obrazu w jego utworach i fakt, Źe spójna kompozycja obrazów oraz ich wzajemnych powiǎzań wypŹywaŹa gŹównie z jego wŹasnej inspiracji i uczuciowej gŹłbi.

W rozprawie zaprezentowano po raz pierwszy peŹnǎ analiz ǒ specyficznych cech utworów Źeromskiego, które sprawiajǎ, Źe nie jest to tradycyjny "tekst — monolog", ale tekst polifoniczny, charakteryzujǎcy si ǒ różnorodnoścǎj struktury i form dialogu. Rozprawa wskazuje, Źe najistotniejszym elementem twórczości Źeromskiego jest nowy sposób obserwacji i portretowania duchowego wn ǒ trza czŹ owieka. Jego utwory opierajǎ si ǒ na niezależnych koncepcjach ideologicznych, wyra Ź anych raczej przez gŹównǎ postać literackǎ , aniŹeli przez wŹtek zawarty w organicznej strukturze, co sprawia, Źe mo Ź liwość prezentowania idei przez bohatera nie jest uwarunkowana rozwojem akcji. WŹtek jest skonstruowany tak, Źe podŹŹa za zachowaniami postaci, a nie odwrotnie. Niezależne koncepcje ideologiczne, jako gŹówna

składowa część charakterystyki, a także swoista równość między pisarzem a jego bohaterem — są właśnie odzwierciedleniem wyjątkowego mistrzostwa Żeromskiego pod względem artystycznym.

W tej części pracy zawarta jest też analiza wnikliwej obserwacji przyrody, dokonująca się poprzez badanie lirycznych cech odpowiednich opisów. Po zbadaniu artystycznych technik ujęcia wielu sposobów ekspresji charakteryzuje się tutaj Żeromskiego jako pisarza neoromantycznego szkoły modernistycznej.

Naturalna sceneria, występująca w utworach Żeromskiego, jest tak bogata i kolorowa, że nie ma on pod tym względem równych sobie w historii polskiej literatury, z wyjątkiem może opisów przyrody Elizy Orzeszkowej. W sposób naturalny i żywy pisarz oddaje powiew wiatru, widok słońca, księżyca, gwiazd, chmur i mgieł, gór, wzgórz, rzek, jezior, mórz, puszczy, lasów, kwiatów, traw, ptaków i zwierząt.

W literaturze Młodej Polski opisy przyrody były powszechnym tematem w poezji i prozie, przy czym właśnie Żeromski w pełni zasługuje na tytuł twórcy opiewającego piękno natury. Dla niego wspaniała przyroda stanowiła duszę, którą można poczuć; była pasmem przewijających się obrazów, poszczególnych dźwięków, muzyki itp. Pisarz nie tylko podpatrywał i przeżywał przyrodę, w ścisłym zgodzie z jej prawami. W jego twórczości opisy przyrody są z jednej strony obiektywne, wierne i artystyczne, a z drugiej strony — są przepe-

nione subiektywnym odczuciem, które czasami przeważa. W utworach Żeromskiego naturalna sceneria nie spełnia roli tła, lecz raczej staje się integralną częścią ludzkiego życia niewyczerpanym źródłem doznań psychicznych. Odwieczną wiedzą o istnieniu braku pisarz z natury. Ani człowiek, ani przyroda nie stanowi dla niego zagadki. Odkrywa klucz do rozwiązywania tajemnicy egzystencji i genezy ludzkiej kultury. Gdyby chcieć porównać utwory Żeromskiego do symfonii psychologicznej, to natura byłaby jej najdelikatniejszym akordem.

U Żeromskiego różne przyrodnicze zjawiska i zmiany w naturalnej scenerii jakby nie mają końca i się ciągną, zasługując tym bardziej na wysiłek badawczy miłośnika jego twórczości. Wydaje się, że między twórcą i przyrodą istnieje specjalne powinowactwo. W dziełach Żeromskiego prawie wszyscy bohaterowie pokazują swe uczucia w przyrodzie. Jako byt obiektywny, natura połączona z narratorem lirycznym staje się tutaj nośnikiem subiektywnych odczuć decydując o estetycznej obrazowości. Na podstawie opisów przyrody można stwierdzić, że Żeromski traktował uczucie miłości jako zdolność do odczuwania piękna. To miłość pozwoliła rodzajowi ludzkiemu odnaleźć piękno, dlatego więc uczucia są niezwykle ważne w dziełach natury estetycznej i tworzeniu sztuki. Uczucia obejmują wyobraźnię i wywołują skojarzenia. Skojarzenia umożliwiają wyższą kreatywność i posiadają więc kształt mocy integracji. Żeromski dba o fantastyczny czar w tworzeniu artystycznego nastroju, porzucając powszechnie uznawane znaczenia oraz przestarzałe treści i kanonów

opisu. Nie odczuwa ̨ przyrody z punktu widzenia filozofa, ale poprzez swoje zmys ̨y, wyobraźni ̨ i skojarzenia. Wiele obiektywnie istniejących zjawisk i w ̨ aściwości—takich jak zapachy, dźwi ̨ ki, kształ ̨ ty i kolory—mo ̨ na odbierać zmys ̨ ami. Wysy ̨ aj ̨ one swoiste promienie, które zak ̨ ócaj ̨ nasz ̨ my ̨ l.

Opisując przyrod ̨ , Źeromski wykorzystywa ̨ prawie wszystkie ̨ rodkki kreacji: romantyczny liryzm i wolne skojarzenia, realistyczn ̨ , obiektywn ̨ obserwacj ̨ typowego ̨ rodowiska; naturalistyczn ̨ opis szczegó ̨ ów w stylu “rejestracji kamer ̨ ”, a zw ̨ aszcza stylistyk ̨ symboliczn ̨ i impresjonistyczn ̨ . Mo ̨ na uznać, że by ̨ wielkim mistrzem przejmowania oraz ̨ ̨ czenia wszelkich metod i technik tworzenia.

Poprzez analiz ̨ j ̨ zyka pisarza—wykorzystanie ̨ rodków j ̨ zykowych, dobó r s ̨ ownictwa a w szczegó ̨ ności, synonimiów, stylistyk ̨ , symbolik ̨ , praca ta odkrywa retoryczny styl pisania, a także indywidualno ̨ i niepowtarzalno ̨ j ̨ zyka twórcy.

Wyniki przeprowadzonych prac badawczych i analiz dobitnie wskazuj ̨ , że pisarz wyraźnie eksponuje i demaskuje ciemne strony bie ̨ ̨ cącego ̨ ycia. Źeromski, jak ̨ aden ze wspó ̨ czesnych mu pisarzy polskich, czyni ̨ bardzo trafne obserwacje na temat otaczaj ̨ cej go rzeczywisto ̨ ci spo ̨ ecznej. W sposobie wyrażania swych my ̨ li i formu ̨ owania pogl ̨ dów pozostawa ̨ zarówno pod wp ̨ ywem romantyzmu, impresjonizmu, jak i symbolizmu. By ̨ także przedstawicielem szko ̨ y analizy psychologicznej. Jego prace mia ̨ y zarówno du ̨ ̨ y warto ̨ ci ̨ i szerokie konteksty ideologiczne, jak te ̨ odznaczaj ̨ y si ̨ wielk ̨ trosk ̨ o naró d i spo ̨

eczeństwo, a w swej formie przekazu były osadzone na zasadach estetycznych nurtu neoromantycznego epoki Młodej Polski.

Patrząc całościowo na styl i warsztat twórczy pisarza należy zauważyć, że jego teksty są bardzo obszerne. Żeromski miał dość łatwy sposób formułowania myśli, stosował wiele opisów i dlatego jego prace są bogate w akcenty liryczne, pełne przemyśleń i rozważań filozoficznych. Według przyjętej terminologii technik pisarskich, można go uznać za typowego przedstawiciela neoromantyzmu.

W pracy ujęto to wyniki badań zarówno polskich, jak i chińskich uczonych, aczkolwiek nie ograniczono się tylko do tych źródeł. Przedstawiono wiele nowych aspektów podjętej problematyki, których wcześniej nie poruszano i nie zauważano. Zaproponowano także nowy sposób odczytywania tekstu i narracji odzwierciedlający założenia estetyczne i nawyki czytelnicze Chińczyków.

Badając i formułując jasne poglądy na temat głębi myśli i bogactwa treści zawartych w utworach Żeromskiego, niniejsza praca przedstawia istotne cechy talentu i warsztatu lingwistycznego wykorzystywanego do opisu piękna przyrody przez pisarza. Prezentuje jego styl artystyczny i jest próbą wyeksponowania nowych idei, dotychczas nie zawsze dostrzeganych w twórczości artysty.

Abstract

Stefan Zeromski was one of the most influential Polish writers of the Twentieth Century. In 1925, a poll was conducted among Polish intellectuals by Warsaw's "Literature Information" weekly on the topic "which writer should be elected to the Academy of Polish Literature". Zeromski was chosen in first place, one vote ahead of Reymont, the winner of the 1924 Nobel Prize for Literature. In 1999, a nation-wide poll conducted by the "Political Weekly" found that Zeromski was viewed as the second most outstanding representative of Polish men of letters, after Sienkiewicz. A further poll conducted in 2000 showed that Zeromski's works were among the best-loved in Polish literature. Over the past hundred years, Zeromski has had enduring appeal for people from all walks of life, and his position as a classic Polish writer is well established.

This paper seeks to introduce to Chinese readers for the first time, in a comprehensive and systematic way, the creative and artistic features of Zeromski's novels. It aims to make a significant contribution to the research of foreign literature in China.

Zeromski entered into the literary scene at a time when the new modern school of literature was flourishing. He was influenced by the zeal of Polish romanticism, Comte's positivism, as

well as Schopenhauer's pessimism and Nietzsche's "Superman" theory. And he was also influenced by the French Sorel's syndicalism. All these were fully reflected in his creation.

Zeromski brought to life in literature the struggles for national liberation which followed Poland's political subjugation. In his novels he developed social themes, using his pen to lash out relentlessly at the cold, heartless cruelty of feudal aristocrats and the bourgeois, and express his deep sympathy for the hardships and sorrows of the working people. From the beginning, Zeromski poured his thoughts and feelings into responding to the most essential national and social problems of his time. This is exactly where his works differ fundamentally from the earlier literature of aestheticism. In the wake of the romanticist era, very few in Polish literary circles uttered such frank, fiery and powerful sentiments as Zeromski. After the patriotic poet Adam Mickiewicz, Zeromski is generally accepted as the spiritual leader of a generation of nationalists. His works exemplify a Polish national spirit characterized by great magnanimity, ardent love for the motherland, freedom, justice, and an indomitable sense of purpose. His works are a spiritual reflection of the soul of the Polish nation. They embody the "conscience of the Polish nation".

Stefan Zeromski was a learned and talented writer. His works encompass almost every form of literature, including novels, plays, poetry, prose, and political essays. This paper will be limited to a discussion of his novels, focusing on his several short, medium length and long novels as representative works. It will provide a preliminary examination of his literary and artistic

approaches.

The paper will aim to explore the writer's social background and the historical and social context which informs his subjects and themes. It will also provide a comprehensive analysis of the social and aesthetic significance of his works through a Marxist historical materialist approach. At the same time, the paper will endeavor to understand the aesthetic intention of the author and the aesthetic effects of his language, by reference to the narrow theory of literature types. The paper also draws on the phenomenological theory of "phenomena returning", using detailed readings of the text to explore the author's selection of colors, sounds, shapes, light and shadow, to show his distinctive techniques of expression. Through this aesthetic judgment, the paper aims to reveal both the polyphony and harmony in the organic structure of his works. This approach will supplement the traditional approach of providing literary comment based on impression and intuition.

The paper is approximately 250,000 Chinese characters in length, comprising introduction, main text, conclusion and explanatory notes.

The main text of the paper consists of four parts. The first part contains 6 chapters which introduce the writer's circumstances in different periods of his life, and the chronological development of his works. With regard to biographical and historical detail, attention will be given only to those issues which concern the creation of his literary works. The second part contains 6 chapters which explain and comment upon Zeromski's works in

relation to the struggle for national liberation and will show, through his hopes and disappointments, his patriot fervor for national liberation. The third part, consisting of 5 chapters, considers and comments upon Zeromski's works in relation to social struggle.

That is to say, the second and third parts, will adopt a macro perspective on the author's development of plots and characters to reveal how his works trace the complexity and contradictions in Polish history and social life. The two parts also explore the way Western and modern Polish philosophies influenced Zeromski, by looking at the fortunes and fate of his characters and their personal tragedies. In particular, the paper will focus on Zeromski's portrayal of the struggles of Polish intellectuals, their selfless idealism, inner conflicts, their aspirations and disappointments. In addition, the second and third parts will make a new evaluation of his works from the viewpoint of dialectic materialism.

The fourth part, consisting of 5 chapters, analyses three types of character image in Zeromski's novels and examines his use of traditional artistic approaches and his innovation of those approaches. Like the works of Dostoyevski, Zeromski's novels resemble Rembrandt's drawings, in that they sketch out the images of characters and give great expression to the features of individuals, through the contrast of colors, and the use of tones and fine lines. The fourth part displays the author's ability to provide an in-depth portrayal of the souls and beliefs of each character, showing that he could be a "lyric" as well as "ideolog-

ical". Zeromski's inspiration and his ability to capture and combine images come ultimately from the depth of his soul.

The main text will analyze for the first time the author's distinctive skill in creating a novel from "polyphony" of dialogue, in contrast to the traditional "monologue" structure.

Zeromski's essential skill is to depict the inner workings of human nature, drawing out the personality of the leading character, rather than making characters secondary to the plot structure. That is to say, the plot develops from the personality of the characters, and characters and not defined by the requirements of the plot.

The paper analyses Zeromski's view of the natural world in depth by studying the lyric features in his scenic descriptions. The author's combination of multiple forms of expression make him a neo-Romanticist writer of the modern school. His rich and colorful descriptions of natural scenery make him matchless among all Polish novelists, except perhaps Eliza Orzeszkowa. Zeromski perfectly captures the appearance of all natural phenomena, whether he is describing the sun, moon, stars, wind, clouds and fog, mountains, hills, fields, rivers, lakes, seas, forests, woods, flowers, grass, birds in the sky, and animals on the ground.

Zeromski brought poetry into novel form, and is worthy of the title "poet singing of the natural world". To him, the natural world was like a soul that could be touched, an unfolding scene of images and music. Zeromski did not just view nature as something to be observed. Through his pen, he in effect cohabited

with nature, describing it not only faithfully and factually, but also by giving expression to its subjective moods. He saw the natural world as the source of human culture and detected in it a key to solving the riddle of existence. If Zeromski's novels can be compared to a symphony, then nature would be the most delicate chord.

In Zeromski's works, descriptions of natural phenomena and changes in natural scenery are everlasting, and highly rewarding for readers who take the time to appreciate them. It is as if there is a special affinity between the author and the natural world. In his works, the protagonists almost all find repose in nature. Once integrated with a lyric subject, nature becomes a carrier of subjective sentiments and aesthetic imagery. Through his portrayal of natural scenery, one can ascertain that Zeromski regarded love as enabling human kind to see beauty. Sentiments are therefore extremely important to his aesthetic creations. Sentiments both encompass the imagination and inspire creativity. Through the creation of an artistic mood, Zeromski cleared away out-dated words and forms of description. He saw nature not from a philosophical viewpoint, but rather through his own senses and imagination. Odors, sounds, shapes and colors are all felt and described through the author's senses.

In portraying natural scenery, Zeromski employed a range of different artistic techniques including: romanticist lyricism and free association; realist objective observation; detailed naturalist life-like descriptions; as well as symbolism and impressionism. He was a great master in absorbing and combining di-